

Ahir, a Can Ràbia

L'Espanyol, que féu un partit desastrós, fou merescudament batut pel València per dos a un

Diuenge passat, el València va jugar al camp de les Cortes. I va perdre — 3-2 — en els darrers moments del partit. Ahir va jugar a Can Ràbia. I va sortir-ne triomfant per dos gols a un. La profecia dels valencians s'ha complert. Quan sortiren de València, en ésser preguntats amb quin esperit venien ací a jugar contra el Barcelona i l'Espanyol, varen contestar:

— Confiam a "esgarriar" un o dos punts.

De quatre, se n'emportaren dos. No està gens malament.

Ara bé; aquest optimisme dels "valencians"; el fet que aquest optimisme hagi esdevingut realitat, és, com podria

el partit de bòlit. Semblava, posem per cas, un jugador més de l'Espanyol, a la colla d'ineptes que anaven — no corrien — amunt i avall del camp, amb la sola diferència que el senyor Campo, en lloc de jerser blanc i blau, portava americana ribetejada i duia a la boca un xiulet amb el qual podia tocar el que li donés la gana. Un "penalty", per exemple. I el tocà i fou el gol "espanyolista" — obra de Prat —, que hauria estat suficient per a obtenir la victòria si abans — al — el València no hagués tingut l'encert de marcar-ne dos, el primer en el primer temps, per mitjà de Vilanova, en recollir amb el cap un córner de Torredelot, i el segon, representa la partida, també per mitjà de Vilanova, en aprofitar, de xut, una bona passada del propi extrem dreta. Després, com hem dit, vingué el "penalty", que si va fer riure el públic, desmoralitzà bon xic els "valencians"; i estimulà un xic, no gaire, els nostres, que es llançaren a cercar l'empat que, naturalment no varen obtenir perquè hauria estat una injustícia.

No volem fer capítol de distingits. Direm, això sí, que tots els components de l'equip del València lluitaren pel triomf amb gran entusiasme i a estones amb positiu encert. Aquests foren: Cano, Torregaray, Juan Ramon, Bertoli, Iturraspe, Conde, Torredelot, Guirra, Vilanova, Goiburu i Santi.

De l'Espanyol tots, del primer a l'últim, desencertats, desganats i no diem que fastiguejats, perquè els fastiguejats fórem nosaltres. Els protagonistes, aquests: Fornies, Arater, Pérez, Espada, Soler, Cifuentes, Prat, Edelmiro I, Iriondo, Manolín i Edelmiro II.

PARDAL

A SEVILLA

Betis, 1 - Madrid, 0

Sevilla, 18. — Amb motiu del partit Betis - Madrid, el camp registrà una gran entrada. La recaptació del billetege pujà 75.000 pessetes. Fou tal l'aglomeració que es registrà el fet desagrat que un espectador sofria la fractura d'una cama.

El Betis va vèncer per la mínima diferència. Aquest resultat — porta ja cinc punts d'avantatge al seu més immediat seguidor — el col·loca en situació d'aspirar al títol de campió de la Lliga.

La seva victòria fou justa, i el seu joc, de bona qualitat.

Els millors elements del Betis en aquest partit foren Urquiza, Aedo, Aedo. A la davantera faltava Lecue, el qual hagué de substituir el mig Larrinoa.

Timimí fou el qui decidí el partit, i això que aquest jugador va anar de poc que no fos arrencat, degut a la seva actuació deficient en anteriors encontres.

El Madrid jugà un primer temps de gran joc. Hi destacaren els mig ales i Lluís Regueiro. Quincoques fou molt superior a Ciriac. El millor davanter va ésser Lluís Regueiro. Eugeni va posar tota la seva voluntat en la lluita.

A tal partit, tal arbitratge. El realitzat diuenge per l'àrbitre català Hostalé va ésser formidable.

Comença el partit enmig de gran expectació. Zamora intervé a conseqüència d'una entrada de Timimí. Ara els madrilenys fan jugades perilloses i juguen amb tècnica. El Betis, amb entusiasme. Els madrilenys decauen i ara els del Betis s'imposen i llancen diversos córners. Adolfo es lesiona i canvia el lloc amb Timimí; però a la segona part recobren lurs posicions normals. A les acaballes de la primera part, Hilario té una bona ocasió per a marcar; però Aedo ho priva. El gol de la victòria es produeix al cap de vint minuts de la segona part. Urquiza trameta la bola a Timimí, el qual, ràpid, es fica entremig de tres jugadors i llança un formidable tret, que bat Zamora.

Els esports

Una oportuna i decidida intervenció de Cano, el porter valencianista

Hi ha una jugada emocionantíssima: Adolfo ha xutat fortíssim. La pilota topa contra el pal i Zamora. L'àrbitre no concedeix gol.

Els equips van ésser:

Betis. — Urquiza, Aedo, Aedo, Perál, Gómez, Lecue, Timimí, Adolfo, Unamuno, Caballero Saro.

Madrid. — Zamora, Ciriac, Quincoques, Regueiro, Bonet, León, Eugenio, Regueiro, Sañudo, Hilario, Lazcano.

A MADRID

Athlético de Madrid, 1 Sevilla, 0

Madrid, 18. — Res més just que la victòria obtinguda ahir per l'Athlético madrileny, a l'Estadiu Metropolità, damunt el Sevilla. Tenim en compte en fer aquesta afirmació els dos gols anul·lats a l'equip andalús, que hauran d'ésser molt discutits.

ARROCHA

sobretot un d'ells, però no podem oblidar les moltes ocasions perilloses que hi hagué davant la porta d'Elizaguirre i que, amb una mica de sort, s'haurien resolt a favor dels madrilenys.

Creiem principalment en la justícia de la victòria atlètica, perquè l'equip de la capital, encara que no va tenir un partit tan excel·lent com el del diuenge anterior davant el seu homònim bilbaí, va demostrar ésser un conjunt més arrodonit que el dels blancs. Perquè en el Sevilla tot gira al voltant de dues figures, Aquestes, si són d'un relleu extraordinari, sobretot una d'elles. Ens referim a Guillem Elizaguirre, el gran porter, que ahir va tenir una de les actuacions més brillants que li hem vist als camps madrilenys. Segurament en tot moment, ben col·locat, va tenir, tingut intervencions de gran mèrit, que en diverses ocasions salvaren gols segurs. L'altra figura és el davanter-centre Campanal, animador de l'atac, i pot dir-se l'únic davanter del Sevilla. Estretament marcat, Campanal no va poder intentar amb freqüència ni el xut ni la rematada, però va oferir oportunitats excel·lents als seus companys de línia, i si en aquests hi hagués hagut decisió i bon joc la porta de Pacheco hauria estat irremissiblement batuda.

La parella defensiva formada per Euskalduna i Deva, com sempre, dura i energica, però poc eficaç. Cada dia s'afirma més Chacho en l'equip madrileny. Ahir va fer un altre bon partit, tant en el servei als seus companys com en el xut.

Recordem un tret que únicament Elizaguirre podia deturar. Elizaguirre va jugar sense trobar-se del tot restablert de la seva malaltia. Això li va restar energia, que és precisament la seva qualitat més remarcable. Bé la línia mitjana i la defensa, així com Pacheco, que, com de costum, es mostrà molt segur en el blocatge.

No té sort Vallana en els seus arbitratges a Madrid. Ahir va iniciar els seus desencerts en començar el partit, en ocasió d'una jugada poc clara que suposava un gol per a l'Athlético. Va fer bé el biscaí de no concedir el gol si no estava segur que la pilota havia traspasat la meta. Potser això hauria pogut evitar-se si hi hagués hagut jutges de gol.

Fels tres minuts que havia començat el segon temps quan una centrada de Lafuente fou recollida per Arrocha i d'un gran xut aconseguí l'únic gol de l'Athlético, que fou el de la victòria.

Els equips eren:

ATHLETICO: Pacheco, Mesa, Mendaro, Gabillondo, Maruleta, Peña, Lafuente, Arrocha, Elizaguirre, Chacho i Marín.

SEVILLA: Elizaguirre, Euskalduna, Deva, Tache, Epelde, Núñez, López, Torrontegui, Campanal, Caro i Sánchez.

CAMPIONAT DE LIGA

Primera divisió

Betis - Madrid, 1 a 0.
Arenas - Barcelona, 2 a 2.
Oviedo - Ath. Bilbao, 3 a 2.
Espanyol - València, 1 a 2.
Donostia - Racing S., 2 a 3.
Ath. Madrid - Sevilla, 1 a 0.

Clasificación

Betis	10	12	10	1	23	8	21
Madrid	12	8	0	4	31	18	16
Oviedo	12	7	1	4	36	26	15
Ath. Bilbao	12	6	2	4	36	17	14
Barcelona	12	5	3	4	29	27	13
A. Madrid	12	5	2	5	22	26	12
Espanyol	12	5	1	6	28	33	11
València	12	5	0	7	18	26	10
Sevilla	12	4	1	7	20	23	9
Racing S.	12	3	2	7	13	23	8
Arenas	12	3	2	9	14	34	8
Donostia	12	3	1	8	15	30	7

A OVIEDO

Oviedo, 3

Athlético de Bilbao, 2

Oviedo, 18. — L'encontre Athlético de Bilbao - Oviedo reüní a Bonavista, una entrada extraordinària. El matx fou del major interès. De joc entusiasmat i molt constantment.

El resultat fou una sorpresa. Langara fou l'artífex d'aquesta victòria, ja que en moments en què l'Oviedo donava mostres de decalament, el va saber fer reaccionar el seu equip i imposar-se a un Athlético de Bilbao extraordinari.

Els blanc-vermells es mostraren imprecisos en el tret a gol; i això a pesar que el porter de l'Oviedo tingué una tarda deficient. La resta del conjunt bilbaí es féu creditat rals més grans elogis.

Poc després d'haver aconseguit Bata el gol del desempat, va marcar

un altre gol, però fou justament anul·lat, per off-side.

Al primer temps els ovietes dominaren intensament. El primer gol de l'Oviedo fou degut més que per l'acció dels seus homes, per l'infortuni dels seus contraris. Blasco, Calvo i Urquiza, en el seu afany de contenir Langara van oblidar-se de la pilota en un córner, i aquella es fica tota sola a la xarxa. Trenta-set minuts més tard, Iraragorri empatava. Bata fou l'autor del segon gol de l'Athlético, en un enrenou que Oscar havia aconseguit massa flux. Després es produí el gol anul·lat. Faltaven cinc minuts per

LANGARA

acabar, quan soladrero, en un battall, empatà, i tres minuts més tard, Emilián llançà a córner, i el mateix jugador apuntava el gol de la victòria.

El senyor Iglesias arrencaria així els equips.

Oviedo. — Oscar, Caliche, Jesús, Sirio, Soladrero, Chus, Castico, Gallard, Langara, Herrero i Emilián.

Athlético. — Blasco, Calvo, Urquiza, Cilaurren, Muguerza, Chirri, Careaga, Iraragorri, Bata, Garizurieta i Gorostiza.

(Noti-Sport.)

A SANT SEBASTIA

Donostia, 2

Ràcing de Santander, 3

Sant Sebastià, 1. — Ahir el Racing de Santander va batre per 3 a 2 el Donostia.

Per als muntanyencs la victòria tenia molta importància, degut a la seva migrada classificació en el present Campionat; el seu triomf, però, cal atribuir-lo a un altre factor important: que el Donostia arrencava dels reserves. El públic — cansat dels freqüents fracassos del seu equip favorit — no els perdonaren algunes fallades sense importància en què van incorré les novells, i aquestes es descorajaren. Aviat tot l'equip es mostrà apàtic, a l'extrem que al cap de trenta minuts del primer temps, no existí pràcticament al terreny altre equip que el muntanyenc, el qual havia tingut una victòria més important de no haver estat l'actuació del guardameta suplent del Donostia, que fou sensiblement formidable.

El Racing causà una magnífica impressió.

El Racing causà una magnífica impressió.

A Ibaiondo

La millor tècnica del Barcelona, contrarestada per l'entusiasme de l'Arenas, donà un empat a dos gols

(Del nostre corresponent E. P. de Neguri)

Bilbao, 18. — No hi ha dubte que l'empat, tenint en compte com es desenvolupà l'encontre, és just. Es cert que el Barcelona hauria pogut guanyar, però perquè això fos així, els seus components, que en conjunt jugaren un bon partit i que tècnicament es mostraren superiors a l'adversari, havien d'haver-lo, si no superat, igualat, almenys, en entusiasme. Precisament per aquest entusiasme, que no va decaure un sol instant, l'Arenas es féu mereixedor de l'empat. Pressionà a estones, i obligà el Barcelona a defensar-se amb molt d'encert a la segona part, sobretot Nogues, el qual féu parades mestrioses i salvà amb seguretat les enèrgiques i nobles escomeses dels davanter de l'Arenas.

També Zabalo féu un bon partit. Arana, en canvi, esgué molt flux al primer temps, per a refer-se després del descans. Pedrol fou el més regular dels mitjos, essent un bon mig d'atac Berkessy, que a la defensa acusà lentitud, ben el contrari de Lecuna, que els millors encerts els tingué en l'ajuda a la defensa.

De la davantera, Ventolrà, el millor, el més perillós per les seves escapades i centrades, amb tot i que perdé una ocasió magnífica per a marcar. El següent en mèrits Escolà, a l'oportunitat del qual es deuen els dos gols del Barcelona, ambdós excel·lents, i, possiblement, si no s'hagués lesionat, n'hauria pogut esperar adhuc la victòria. Trujillo, molt voluntariós, molt valent i potser massa treballador, puix que, mes que un davanter, fou constantment un quart mig. L'alà esquerra, el més flux de la davantera i de l'equip. Desentrentat Morera, i donant la impressió de jugar bo i lesionat Pagés, fou ben escàs el rendiment que individualment i com a ala donaren.

El vuitanta per cent de l'efectivitat dels jugadors de l'Arenas fou deguda, com hem dit i més que a cap altra cosa, a la seva empenya, al seu desitj de fer-se amb la bola, a no donar-se mai per vençuts, ans al contrari, moguts, sempre, per l'afany d'endur-se'n la victòria.

L'arbitratge de Balaguer, només que discret.

El primer temps va acabar amb el resultat d'un gol a zero a favor del Barcelona. Fou obtingut al cap de 36 minuts de joc, d'un xut imparable d'Escolà en aprofitar una centrada de Ventolrà. Tot just represa la partida, al cap d'un minut ben escàs, també Escolà, i de bola imparable, ha ardonat el momentani triomf barcelonista, que al cap de quatre minuts restava, però, reduït a un gol d'avantatge, gràcies a

ESCOLA

l'oportunitat de Lela, i finalment, tretze minuts abans d'acabar, convertit només que en un empat per un altre gol d'aquest mateix jugador.

Al primer temps el Barcelona no encertà a convertir en gol un "penalty" amb què fou castigat l'Arenas.

Els equips foren:

Barcelona: Nogues, Zabalo, Arana, Pedrol, Berkessy, Lecuna, Ventolrà, Trujillo, Escolà, Morera i Pagés.

Arenas: Eguzquiza, Aguirre, Arrieta, Angel, Peñerías, Pérez, Larondo, Gozalo, Santos, Lela i Albéniz.

E. P. DE NEGURI

que li feren eren gairebé impossibles de deturar.

La davantera del Júpiter està composta per cinc minyons valents de debò. Es llançaren a la pilota com a lleons, però sense picardia i serenitat, s'esmicolaren els seus esforços als pús de Morral i Blanch. No obstant lluitaren desesperadament i donaren sensació de perill les vegades que aconseguiren buriar els defenses sabadellencs.

El Sabadell jugà ahir un partit excel·lent. Totes les seves línies

TINTORERIA PRISMA

	Rentar	Tenir
Vestit	475	750
Abric	450	650
Vestit senyora, des de 350 des de 500		
Abric senyora, des de 350 des de 500		
Sueter	200	250
Dols en 4 hores - Planxat mecànic		
Grans descomptes en els encàrrecs sense planxar		
Central i tallers: Pare Secchi, 49 (S. A.) - Telèfon 50565		

SUCCURSALS
T. Vidalat, 2, T. 30850 - Claveguera, núm. 16 (tocant Baix de Sant Pere) - Telèfon 19521

rutllaren de valent i a no ésser per la fatalitat haurien batut el Júpiter per una major diferència. El tercer defensiu, integrat per Massip, Morral i Blanch, aguantà impàvid les escomeses del Júpiter dels primers moments. Una vegada la línia mitjana es posà a to, la seva labor ja fou un xic més descansada.

El jugador que es distingí més a la ratlla mitjana fou indiscutiblement Mota. Jugà encertadament tot el partit i juntament amb Font i Castillo formaren de pilotes els seus davanter. D'aquestes sobresortiren Calvet i Gual. Tots dos aconseguiren un gol. L'altre el feu Perera, que a última hora millorà una actuació menys que discreta.

El partit va ésser jugat a tot tren. Amb bones jugades, en tot moment apassionà el públic impedit l'ensopiment. Tot just de començat el Júpiter marcà el seu únic gol, per mediació de Perpinnyà. Quan era bastant avançat el primer temps, Calvet d'un bon cop de cap va fer l'empat, i amb aquest resultat acabà el primer temps.

A la segona part el Sabadell accentuà el seu domini i quan faltaven uns vint minuts per donar la partida per acabada Perera, d'un xut fortíssim a l'angle, fa el segon gol. Dominant aclaparadorament el Sabadell transcorregué aquesta part. I a l'últim minut Gual consolidà la victòria amb un altre gol.

L'arbitratge a càrrec de Santiago promogué fortes discussions, però a desgrat d'això la seva actuació fou discreta.

Els equips:
Sabadell: Massip, Morral, Blanch, Castillo, Font, Mota, Sangüesa, Calvet, Gual, Barceló i Perera.

Júpiter: Solà, Claudio, Daniel, Basil, Rosalenc, Bardina, Diego, Perpinnyà, Yarcia, Legas i Ratera.

COSTA

GOIBURU

creure's, confiança cega en llur pròpia valua o prove, millor, del coneixement de la crisi de joc que travessen els nostres equips, amb els quals, ja ho veieu, adhuc el València s'hi veu amb cor...

Perquè si el València esti-gués tan bé, esportius com som, no ens emocionaria gens ni massa que guanyés als nostres equips — un equip d'ací, el de l'Espanyol, per a ésser més exactes—. El lamentable, en esport, no és el perdre, precisament, sinó com es perd. Ahir, l'Espanyol va perdre amb tots els mereixements. Ni un sol minut dels noranta que sofrírem d'ensopiment sense precedents, hom no va poder veure en l'equip "espanyolista" una

espurna de bon joc. Més, encara: així com hi ha vegades que hom, davant d'una actuació plena de desencerts ha de reconèixer que, almenys, s'hi ha posat bona voluntat, en l'actuació catastròfica de l'equip de l'Espanyol, no hi hagué, ahir a la tarda, no solament bon joc, sinó, encara menys, aquella petita dosi de bona voluntat que arribés a fer suportable la manca absoluta de bon joc.

D'ací que, com ja hem dit en el titular, la victòria del València la creiem merescuda. Perquè el València, si no encertà a desenvolupar un joc mestri-vol, un joc capaç d'engrescar-nos, posà, almenys, en la lluita, un interès que fou encara més de notar-se pel manifest "desinterès" en què es produïren els d'ací. El València s'emportà, doncs, dos punts de Can Ràbia en el primer partit de la segona volta. Ha fet les paus amb l'Espanyol, que va "esgarriar-los" en iniciar-se la Lliga, a Mestalla...

Gairebé no caldria afegir res més al que hem escrit. Però la història se'n ressentiria... Hi ha coses que no fóra just que restessin ignorades d'aquells que — enhorabona! — varen tenir la pensada de no anar a veure aquest partit. Per exemple: el "penalty" amb què l'àrbitre senyor Campo va voler fer un present a l'equip local. Com seria d'injust, d'arbitrari, de poca-solta, que el públic, unànimement esclatà en una rialla que forçosament degué oir-se des de València, i això farà que el crèdit i el bon nom del nostre públic no se'n ressentixi.

El senyor Campo va anar tot

el punt flac....

... és la vostra gargamella, on el microbi s'installa des del començament per a preparar els seus perillosos atacs. Seria convenient gargaritzar cada dia per a protegir eficaçment la vostra gargamella; però què desagradable que és això!

Però podeu gargaritzar en sec algunes Gaba. Desinfecten perfectament i són tan delicioses. De més a més, si teniu tos, les Gaba la vencen i us proporcionaran un veritable alleujament

Gaba

De venda a totes les Farmàcies i a la Farmàcia Vilar. — Via Laietana, 50

60 cèntims capsa petita
Capsa gran, 2'10 ptes.
Nova capsa, UNA pesseta
Curen la vostra gorja cada dia — gargaritzen en sec amb les delicioses Gaba!

Ahir, a la Monumental

Josep Gironès, K.O.!!!

Freddy Miller conservà el seu títol de campió del món del pes ploma, en batre inesperadament Gironès per k.o. en dos minuts i set segons

Presenciaren el combat vint-i-cinc mil espectadors - La resta de la reunió no tingué interès - Martínez d'Alfara, Flix, Subies, Batalino, Soro i Prats, vencedors

No esperàvem aquesta categòrica desfeta de Josep Gironès. No l'esperàvem, però la temem. El que succeït ahir a la Monumental és el que forçosament havia de passar qualsevol dia. Nosaltres, i no solament nosaltres, sinó tots els cronistes barcelonins, ho havíem dit i repetit a dotzenes de vegades.

—Qualsevol dia, quan menys ens ho esperàvem, sortirà un xicot jove, decidit i amb un gran punch, i Gironès se'n quedarà als dits.

Exacte. Ha estat precisament un xicot jove i decidit, en possessió d'un punch sensacional — aquí hi ha aquest K. O. per mostra — i la desfeta ha vingut el dia que menys ens l'esperàvem. Moltes vegades, quan Gironès es disposava a acarar-se amb un púgil de prestigi, havíem escrit llargues consideracions a propòsit del dia que Josep Gironès cauria K. O. Davant d'adversaris de molta menys categoria que aquest campió del món — tot un campió del món — que ahir va abatre el nostre ídol, havíem posat entremig de les nostres cròniques la pregunta inquietant: "Serà avui?" Quantes i quantes vegades havíem anat als combats de Gironès amb l'al cor!

Però en totes les ocasions Josep Gironès desvanecia les nostres temences, i a força de veure'l triomfar abans del límit, ha arribat un moment que gairebé ens hem oblidat de cobrir-nos la retirada. I aquest moment ha estat el decisiu. Havíem esperat tantes vegades aquest K. O. que no venia mai, que el dia que ha vingut ens ha agafat de sorpresa.

L'ídol ha caigut.

Ara bé: per què ha caigut l'ídol? En poques paraules ho haurem dit: perquè s'aguantava damunt una base falsa. Vol dir això que Gironès no tenia classe, no valia com a boxador? No ens referim exactament a això. La base falsa de Gironès era la seva moral. El gracienc no té moral de campió. Tots plegats n'havíem fet un ídol perquè en aquest país som d'aquesta manera i no hi podem fer més. Però mai no ens vam saber donar compte que no solament no teníem un campió del món, sinó que pel mateix procediment que es cultiven les plantes d'hivernacle havíem arribat a obtenir un campió casolà, un xicot que sense necessitat de moure's gairebé mai de Barcelona ha arribat a aconseguir la proesa d'ésser vuit vegades campió d'Europa i ha pogut disputar un combat vàlid per al títol mundial del seu pes.

Josep Gironès va néixer a Gràcia ha viscut sempre a Gràcia, i gairebé podríem afirmar que si l'Olympia, el Nou Món i la Monumental haguessin estat a Gràcia, hi hauria fet vida i mort. El record de Josep Gironès és ben clar. La immensa majoria dels seus combats — gairebé la totalitat — els ha disputat i guanyat a Barcelona. Algunes vegades, poques, ha anat a València i a Madrid, i una vegada s'arribà fins a Vigo. Gironès només té dues sortides a l'estranger, una a Mònaco i l'altra a París. A Monte-Carlo s'apuntà un bell èxit, en batre per abandonament el marseillès Guy Bonaugure, quan aquest intentava desposseir-lo del títol europeu. La sortida a París ja presentà un altre caire. El seu adversari, el negre Henry Soya, va perdre per punts, però aconseguí una cosa que ja aleshores era con-

Seriem injustos, però, si li carregàvem a ell tota la culpa, com ho van ésser aquells espectadors que ahir a la Monumental l'acomiadaven amb xiulets. No, Josep Gironès no es mereixia que el xiullessin. La culpa no és pas tota d'ell. És de tots plegats.

A dotzenes de vegades hem parlat de la seva modestia, de la seva bonhomia, de la seva vida d'esportiu modelic. A propòsit d'això hem desempolsat els adjectius més encomiàstics, i els hi hem abocat pel boc gros. No seria lògic que el desencant d'ahir ens portés a desfer d'un sol cop de ploma el que hem vingut escrivint un dia si i l'altre també. No seria lògic ni seria just. Josep Gironès és un casolista de cap a peus. I com a catalans no podem pas dir que el casolisme sigui una cosa del tot detestable. El que succeïx és que per arribar a campió del món de boxa ja molta nosa.

A part de totes aquestes virtuts, Gironès amb els guants de combat a les mans és una notabilitat. Repetim que només li ha faltat de moral tot el que li ha sobrat de bona fe. A hores d'ara ell mateix en deu estar tan convençut com nosaltres. Aquelles llàgrimes d'ahir...

I ara, què?

Tornar a començar? No ho creiem factible. El dia 29 d'agost Josep Gironès complirà trenta-un anys. Són molts anys!

Lamentem sincerament aquest trist final precisament en el dia en què intentàvem començar una nova etapa de gran esplendor.

Ho sentim de debò per Josep Gironès, i ho lamentem igualment per la boxa catalana, que ahir va donar aquest gran salt cap enrera.

QUENSBERRY

Bon punt s'annuncià que el campionat mundial dels pesos plomes se celebraria a l'aire lliure, al mig del febrer, comença a fer fred, i durant quatre o cinc dies vam haver d'aguantar els dies més durs de tot l'hivern. Afortunadament aquells intents de nevada i aquelles glaçades van passar, i a mitja setmana Barcelona disfrutà d'uns dies primaverals. Dis-sabte, per exemple, a l'hora del sol, no es podia anar amb abrís pel carrer perquè feia molta calor. Ahir, a mig matí, aparegueren uns núvols, i per uns moments vam creure que sens aigualiria la festa. Sens aigualir, dissortadament, però no fou pas per culpa dels núvols. Tant de bo la pluja ens hagués estalviat la desil-lusió.

Però val més que no ens apartem de la ressenya objectiva. Aquells núvols a migdia van desaparèixer i tornà a brillar el sol, un sol magnífic, que ens va fer l'efecte que havia vingut disposat a arrodonir-nos la gran diada. Això féu que molts afi-

darrer, del recó de Bertran van llançar la tovallola, i el combat es donà per acabat. Prats fou molt aplaudit. S'ho mereixia.

A continuació pujaren al ring Cervantes i Soro, els quals tornaren quatre repasses, disputades, però mancades d'alcient. Guanyà Soro, als punts.

La preferida dels esportius

El tercer combat anà a càrrec de Batalino i Vives. Aquest darrer substituí Minguell II, i no reeixí en el seu treball. Lluità amb coratge i amb voluntat; procurà combatre Batalino de l'única manera com podia decantar la marxa de la lluita al seu favor: atacant-lo al cos a cos, i bus-

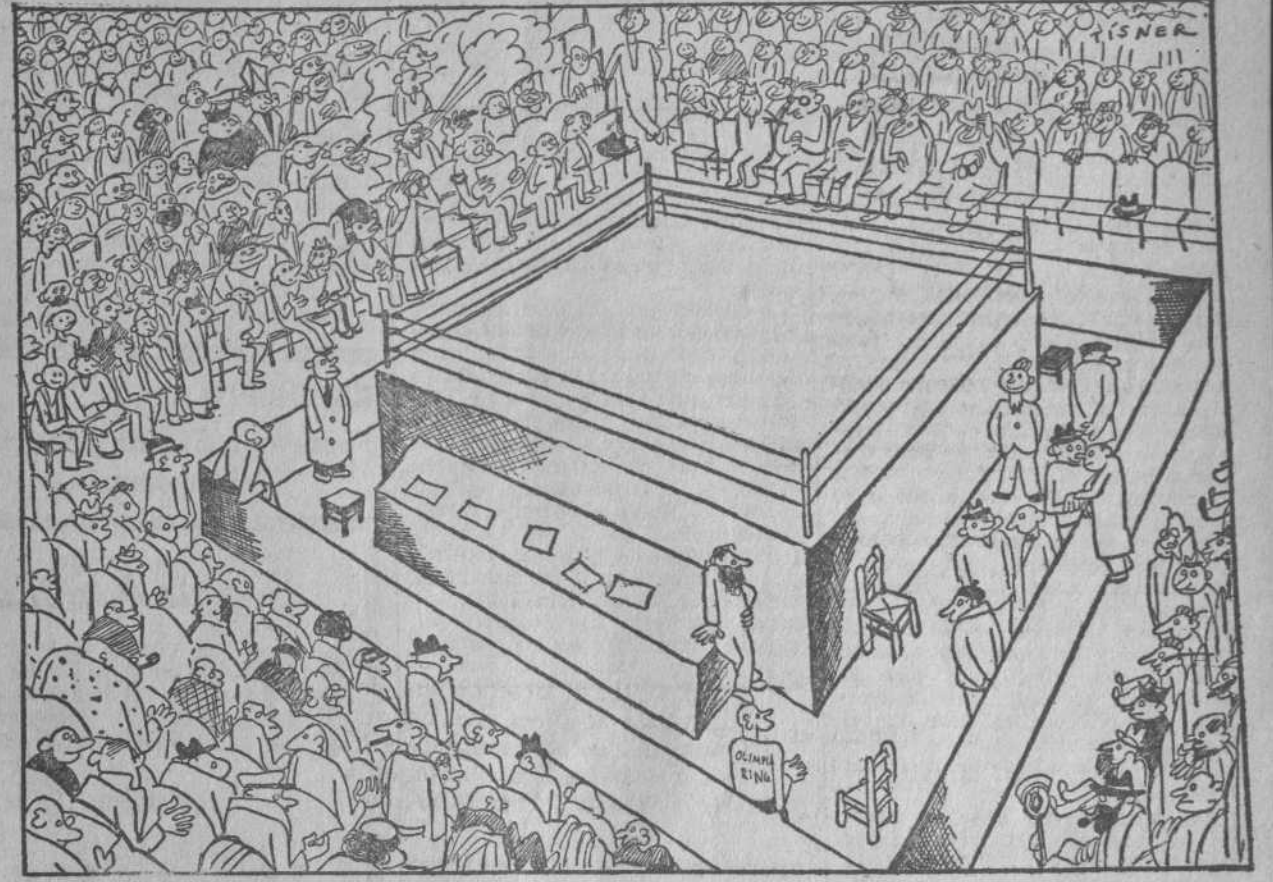
cant-li l'estómac. Però Batalino tenia un dels seus dies bons, i en aquestes condicions poc podia fer Vives. El púgil de l'artero no solament va saber evitar la modalitat de combat que cercava Vives, sinó que li feu passar moments de força difícil. Si Batalino hagués tingut punch, hauria pogut obtenir un triomf rotund. Va guanyar només per punts.

Després tocà el torn a Carles Flix i el francès, campió militar, Perotín. Qui era Perotín? Ja ho hem dit: un campió militar francès. Poca classe evidència. A les primeres de canvi vam poder apreciar que no era adversari de suficient classe per a Carles Flix. Cal tenir en compte que l'ex-campió d'Europa dels galls travessa en l'actualitat una bona època, com demostrà darrerament a Brusselles, en el seu combat amb Petit Biquet. A més, Carles Flix segueix en possessió d'aquella magnífica dreta que ha estat sempre la seva millor arma.

Perotín es velé de seguida que no era home capaç d'evitar ni de contrarestar les escames de Flix, i aquest, sense exposar-se gaire, pogué tenir ben aviat l'adversari a disposició dels seus punys. En la primera repassa, una dreta de Flix provocà la primera caiguda del francès. S'alçecà a sis, i continuà, i si la lluita no s'acabà ja en aquesta primera repassa fou perquè el gong vingué a salvar la situació. Es repugnaren les hostilitats, i Flix tornà a la càrrega, amb un èxit definitiu. Es veia venir que així que la dreta del gracienc arribés a terme, el combat s'acabaria. I així mateix succeí. La segona caiguda de Perotín, obra i gràcia de la dreta esmentada, li valgué al campió militar francès una desfeta per fora de combat. El pú-

FREDDY MILLER
tot un campió del món

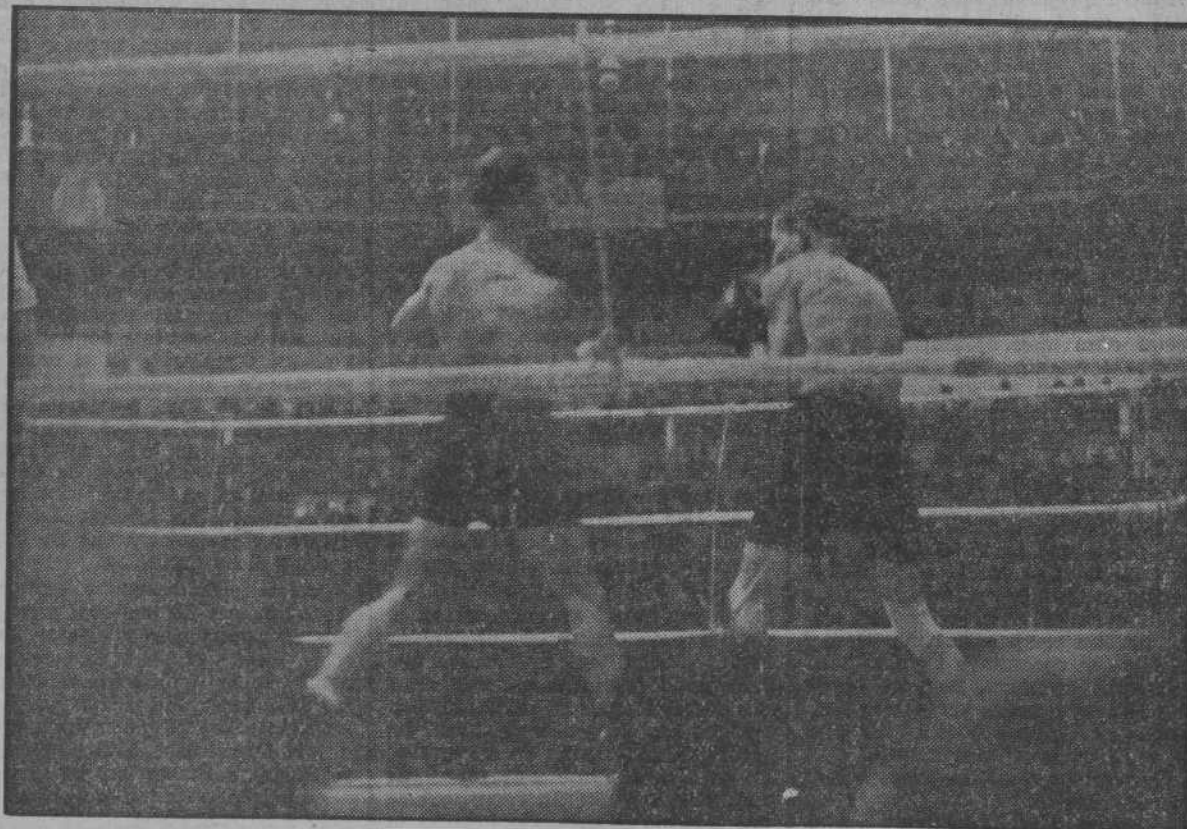

—Que trigarán molt a començar?
—Oh, no. Si ja s'ha acabat.

ble la va rebre amb uns quants—foces—xiulets. No fou, però, una d'aquelles imponents bronques que de vegades hem escoltat. I és que en el fons tothom estava convençut ja per endavant, que el resultat seria el que registrem. I amb franquesa, podem afegir que a la majoria no els importava gran cosa que Flix guanyés per k. o. o bé per punts. L'única cosa que pesava del programa d'ahir era el Gironès-Miller, i seria d'una candidesa grandiosa creure que aquest Flix-Perotín va decidir al- gu a anar a la Monumental.

llegiment al terreny que li convenia. Ja en la primera repassa, Subies s'apuntà avantatge en la puntuació, que augmentà fins al final. A la tercera repassa, Kid Nato es refeu i intenta sortir-se del domini que era objecte. Reeixí només a mitges. Subies era diuen massa adversari per a ell. En la quarta repassa, la fogositat de Kid Nato li féu donar dos cops lleugerament baixos. Subies n'acusà un, però molt esportivament continuà la lluita. En la cinquena repassa, Kid Nato insistí en els cops al·legals, i Subies es

de director de combat, i d'àrbitre únic decidí i es llançà resoltament a l'atac. Féu exactament el mateix que l'altra vegada a l'Olympia, amb la diferència — i formidable i decisiva diferència! — que aquesta vegada pegava enormement més fort. Josep Gironès que, com hem dit, pujà al ring amb el rostre pallid com mai, al cap de pocs segons d'iniciada la

Qui mana al ring? Aquest Gironès sense guàrdia, ja morament batut, és "aquell" Gironès!

siderat com una proesa: trametre Gironès a la lona per espai de vuit segons. Tot això s'esdevenia l'any 1931, i aleshores Gironès ja tenia vint-i-sis anys.

Després les proposicions més o menys temptadores no han faltat, però Gironès ha preferit menjar menys i pair millor, i no hi ha hagut manera de fer-li passar mai més la frontera. ¿Se'n re-treuria, potser, que nosaltres mateixos ja quinze dies escrivíem que havia fet molt bé en no acceptar la revenja amb Freddy Miller a Londres? Aquest cas no pot comptar, perquè es tractava d'una qüestió en la qual Gironès tenia la paella pel mànec. I, encara, cal no perdre de vista que no és precisament quan es tenen trenta anys i se'n porten dotze de professió el moment més indicat d'anar pel món a provar sort. Quan tots creïem que era l'hora de decidir-se, ell i els qui el guien no van creure oportú arriscar-se. I en aquesta ocasió no els ha semblat convenient ni a ells ni a nosaltres.

Josep Gironès pujà ahir al ring en un estat de depressió moral que feia pena. El lector podrà apreciar-ho en les fotografies que publiquem del combat d'ahir. Aquest Gironès que encapçalava la informació, té aspecte de gran campió? I aquesta fase del combat no és prou eloqüent? Qui mana en el ring? Aquest Gironès sense guàrdia, ja morament batut, és "aquell" Gironès? I finalment, una foto que no l'havíem vista mai i que ens pensàvem que no l'hauríem de veure: Gironès K. O.!!! Quina impressió produeix aquest home ajeut al ring? Dona la sensació d'un boxador completament K. O., impossible físicament de refer-se? ¿No sembla més aviat l'actitud d'un home que no és capaç ni d'intentar alçar-se? Per Barcelona hem vist desfiljar veritables campions. Alf. Brown, Dundee, Schmeiling, entre altres. Aquest mateix Freddy Miller d'ahir. N'hi ha cap que s'assembli al nostre Gironès? O més ben dit: Josep Gironès pot comparar-se amb cap de tots aquests? Tots ells s'han format avant pel món, tenen aquella moral inconfusible que no és possible adquirir tancant-se en un pis de Gràcia i disputant tots els combats d'importància davant un públic d'ídols.

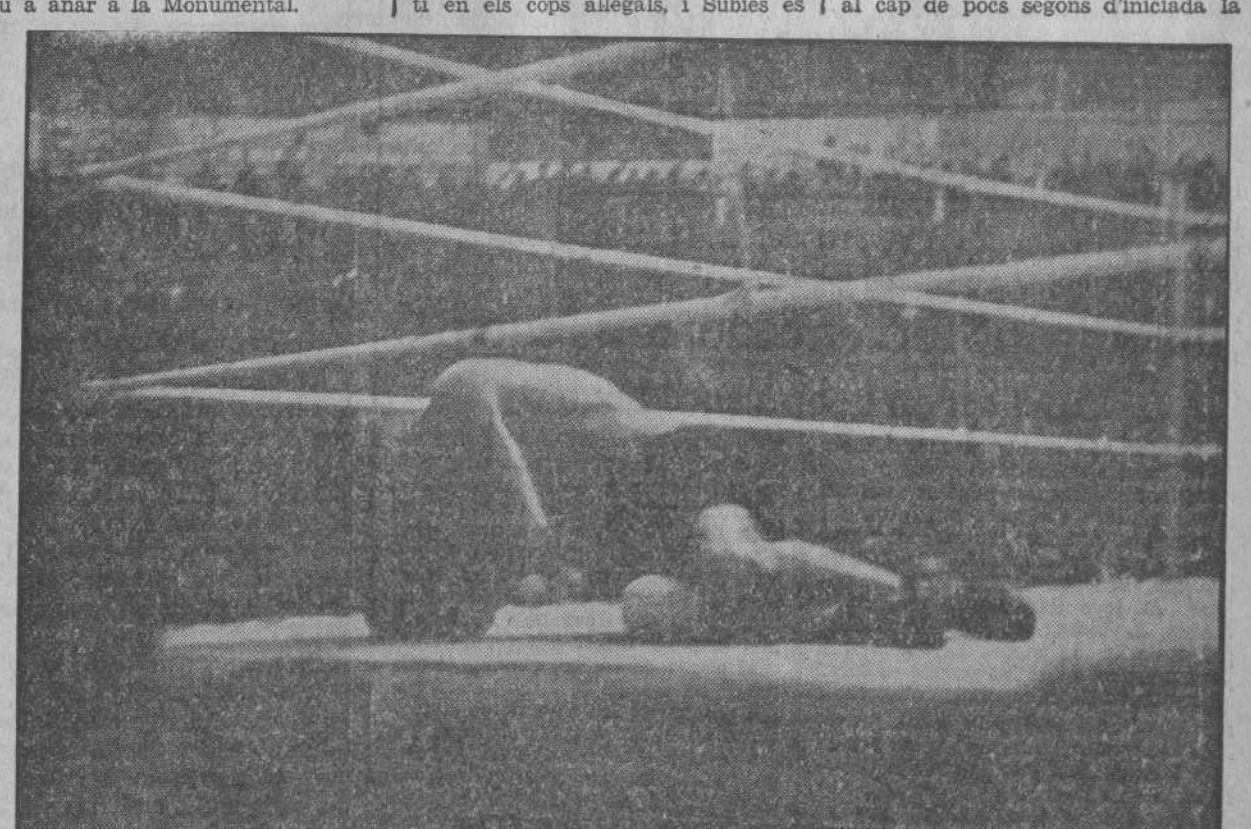
A Josep Gironès li ha faltat aquesta moral. Si l'hagués tinguda, quin campió del món més formidable!

cionats i molts no aficionats, es decidissin a darrera hora, i que a partir de mig matí a les guixetes de la Monumental hi hagués cua.

A l'hora de començar la sessió, la plaça no presentava pas un aspecte molt brillant. És que llevat del combat Gironès-Miller, no hi havia gran cosa d'interès en el programa, i el públic, que no sabia, no es donà cap pressa en ésser puntual. Per això el primer i el segon combat no tinguéren els espectadors que després es congregaren en la popular plaça de braus. De mica en mica anà venint gent, i quan Miller i Gironès pujaven al ring, es pot dir que hi havia unes vint-i-cinc mil persones a la Monumental. No se'n faltava pas ple-na, però no se'n faltava pas ple-na. L'entrada pot qualificar-se d'excel-lent.

La preferida dels esportius

El primer combat van disputar-lo Prats i Bertran. Com acostuma a succeir, un d'aquests teloners fou la revelació de la vetllada. Ens referim a Prats, el qual ens demostrà que és un gran punxer. El seu adversari va sofrir tres k. d. en la primera repassa, i en la segona, dos. En el

Una foto que no l'havíem vista mai i que ens pensàvem que no l'havíem de veure: Gironès k. o.!

Després d'aquest combat tocava el torn a Gironès i Miller. Però tot just eren dos quarts i mig de cinc i s'havia anunciat per la premsa que el gran combat començaria a un quart de sis. A més es donà el cas de què si bé quan es produí el k. o. de Perotín, Josep Gironès ja estava a punt de pujar al ring, Freddy Miller encara no era a la plaça. L'espectador pujà al ring i manifestà que l'empresa, en vista de la poca durada del combat que acabava de guanyar Flix, havia improvisat un sis repasses entre Kid Nato i Subies.

I el que són les coses, aquest combat, que no figurava en el programa, fou el millor de la tarda. Kid Nato es manifestà aquell xicot combatiu i valent que ja coneixem, amb aquelles esquerres llargues que són la seva millor arma. I ens donà ocasió

La preferida dels esportius

d'assistir a la revelació de Subies, un xicot que posà de manifest uns qualitats estimables, una serenitat, un domini de la boxa, una elegància i una esgrima poc comuns en púgils no destacats. Subies contrarestà perfectament les escames de Kid Nato, i el va saber portar molt intel-

ligentment al terreny que li convenia. Ja en la primera repassa, Subies s'apuntà avantatge en la puntuació, que augmentà fins al final. A la tercera repassa, Kid Nato es refeu i intenta sortir-se del domini que era objecte. Reeixí només a mitges. Subies era diuen massa adversari per a ell. En la quarta repassa, la fogositat de Kid Nato li féu donar dos cops lleugerament baixos. Subies n'acusà un, però molt esportivament continuà la lluita. En la cinquena repassa, Kid Nato insistí en els cops al·legals, i Subies es

beneficià d'un minut de descans. Repressa la lluita, continuà en el seu pla de vencedor, fins que els judges li atorgaren la victòria per punts. Subies fou ovacionat. S'ho mereixia. Encara aquests dos púgils no havien baixat del ring, quan s'inicià una gran ovació. Josep Gironès acabava de sortir dels vestuaris i es dirigia al ring. El fotògraf començà a impressionar plaques i més plaques, i el públic dedicà llargs i entusiastes aplaudiments a l'ídol. ¡Qui li havia de dir que poca estona després passaria pel mateix pas-sadís entremig dels xiulets d'uns quants exaltats!

Josep Gironès, seriós com mai, passà pel costat nostre. Vam mirar-li la cara i no ens fou possible de reprimir un gest de contrarietat. Gironès estava pallid, també, com mai. El color bru habitual del seu rostre, es veia dominat per un groc-verdós que imposava de debò. En els ulls se li llegia la seva indomitable preocupació, una emoció que forçosament l'havia d'handicapar. Josep Gironès donava la impressió d'un home moralment batut. Quina diferència amb la tranquil·litat i l'optimisme de Freddy Miller, que s'enfilà al ring següentment i que apareixia radiant de satisfacció, amb aquell somriure tan americà que hem vist reflectit en la majoria de les seves fotografies! Els fotògrafs seguien disparant les seves Leica, Mr. Devernaz, el sus que havia de ter-

minar la sorpresa general, el gracienc caigué. Miller s'enretirà ràpidament cap al recó oposat a Mr. Devernaz començà a comptar. ¡Com reflectir l'emoció que s'apodera de tots? Imposible. Quan el director de combat comptava el tercer segon, Gironès féu un moviment, i al setè prova d'alçar-se, però no aconseguí altra cosa que canviar de posició. Monsieur Devernaz comptà l'"out" fatídic, i el combat es va haver acabat. Freddy, content, es llurà a unes expansions completament justificades. En dos minuts i set segons acabava de donar compte del millor ploma d'Europa i havia guanyat divuit mil

Els esports

Paper de fumar

dòlars. Saltava i brincava d'alegria. Tot això a canvi de dos cops — no en va rebre pas més — i encara feliç, i sense ni tan sols haver-se despenjat. ¿Nhi havia per menys?

Artero, estupefacte, saltà al ring, i ajudat pels seus segons, recollí Josep Gironès i el portà al seu recó. Quan li poguérem veure la cara, tenia els ulls plens de llàgrimes. Fredy Miller, mentrestant va fer acció d'anar-se'n. Sense acomiadar-se traspassà les cordes i en el moment d'anar a balcar el seu manager el feu tornar enrera. El campió del món donà la mà a Gironès i es retirà ràpidament. Per la plaça ressonen uns pocs aplaudiments. El públic no s'havia, encara, refet de la sorpresa. Aleshores baixà del ring Gironès, i un sector de públic el feu objecte d'unes sorolloses manifestacions de protesta. Un altre sector picà de mans, però els que xiulaven eren més, i el gracienc va anar fins al vestuari plorant a llàgrima viva i entremig d'imprecacions de tota mena.

Els reporters van anar als camerins a parlar amb els protagonistes del combat. Fredy Miller es vestí en pocs moments i sortí de la plaça. Va dir que estava encantat del resultat de la lluita, i que se n'anava cap a Londres, on boxaria el pròxim diumenge. Va afegir que mentre anava guanyant d'aquesta manera, no li feia res de combatre un cop cada setmana. Es clar, és clar. Al vestuari de Gironès el panorama era completament diferent. El gracienc seguia plorant amb gran desconsol. Es quedava del fetge i de la cara, dels dos cops que havien ocasionat el seu esfondrament. El senyor Gasa, aclaparant, també pel resultat de la lluita, ens contà que mentre s'estava disputant el combat Subies-Kid Rato, el nostre campió havia patit molt fred, fins a l'extrem que havia calgut cremar alcohol en el seu vestuari. Això havia contribuït a l'eficàcia dels cops del campió del món, cops que indis-

cutiblement havien ocasionat un descollaç tan sorprenent perquè Gironès els havia rebut abans d'entrar en calor. L'àrbitre, Mr. Devernax, es mostrava estranyat del ràpid final de la lluita i de la desfeta del nostre pugil.

Al voltant del ring, mentrestant, seguien els comentaris. Alguns especuladors començaven a desfilir quan Martínez d'Alfara i el negre Alonzo pujaren al ring per a disputar el darrer combat. No es pot pas dir que la gent hi prestés una atenció exagerada. Tots els comentaris giraven entorn de la lamentable desfeta. Martínez i Alonzo iniciaren la revenda del combat que fa dos mesos va guanyar Alonzo a l'Olympia, i de seguida es lluraren a la lluita de prop. Creiem que Alonzo, com l'altra vegada, aguantaria les escomeses del Tigre d'Alfara. Però no fou pas així.

La preferida dels esportius

Abans d'acabar-se la primera represa, el negre anà a terra, tocat per una bona dreta. Passats els primers segons, s'arrepentí a les cordes i amb un genoll damunt la lona es deixà comptar, segurament amb ànim d'alcansa, a nou. Però s'equivocà, quan es posà dret, l'àrbitre ja havia comptat el deu fatidic. Semblava que la lluita, tot i així, continuaria, però el director de combat, amb energia, donà el negre Alonzo batut per k. o. El públic, naturalment, protestà amb veiemència i feu volar uns quants colins, alguns dels quals caigueren al ring. Alonzo, naturalment, tenia forces suficients per a continuar, però segons el reglament havia perdut per k. o.

Només faltava aquest final!

Natació

El concurs d'hivern del C. N. Barcelona

En el grop A el vencedor fou 'equip C
En el segon grop vencé l'equip D

La jornada d'ahir prometé ésser de records agradables. No gens menys que la lluita Sabata-Sabaté pels 100 metres lliure era part integrant del programa. Aquelles il·lusions de veure llicar els dos homes més ràpids de l'aigua, s'esvaní a l'hora de començar. El jove Sabaté feu forfai a causa de trobar-se al·lert i passant la malaltia de moda. Desitgem que aviat abandoni el llit perquè es torni a dedicar al seu esport predilecte.

Llevat de l'interès d'aquesta prova, les altres foren un tangle de forces i a la caça dels punts amb els esforços menys possibles. No es feu cap temps relativament regular, ans al contrari, tirant a dolent, i és que abans de tirar-se per a cobrir la distància assenyalada hom preveia el vencedor, i no era cosa de cansar-se en excés, ja que no era solament una prova la que hi havia en el programa. Curses, doncs, dolentes del tot. Alguns se salvà encara que lleugerament. Fou la dels rellevaments quatre per dos cents, on tots dos equips improvisant-los amb mires al water polo, s'equivocaren de forces tots dos i així vèiem com prenien caràcters emocionals i com s'hagué de decidir per ducs decimes de segon.

El partit de water polo, i contra tots els pronostics basats en la composició nominal, va ésser guanyat per l'equip D, amb un resultat contundent, la qual cosa demostra una vegada més que fer pronostics porta el perill d'equivocar-se de mig a mig. El partit no tingué res d'extraordinari. La davantera blanca, millor en tots conceptes que la contrària, la qual no sabé desenvolupar-se amb la lleugeresa necessària per trobar-se amb una defensa que ho tallava tot, entrava amb decisió i esbandida amb rara facilitat. Els blancs no trobaren en cap moment el forat per on filtrar-se i després del primer gol obtingut pels blaus, baixaren encara més la classe de joc, tot i que no era de qualitat. En canvi els vencedors tingueren l'encert de la defensiva hermètica i els avenços de Brull, que portaren la victòria, i feu jugar els seus companys encara que no vulguessin.

L'encontre d'ahir no confirmà els avenços de water polo. Es patèix, encara, del defecte de mirar massa en-

ta, J. M. Puig, Balanço, Jiménez II, Cabrejas I, o.
Equip D: Jiménez I, Trigo, Fedl, Brull, Schulz, Nubiola I i Feliu, 4.
Segon grup. Equip C contra D. Vencedor equip D per 57 contra 52 punts.

Cursa 100 m. lliure
1. Aguilà, C. 1:14.
2. Novo, D. 1:15.2.
3. Oller I. D. 1:16.4.
4. Aynó, C. 1:23.2.

Cursa 100 m. braça
1. C. Torres, C. 1:35.
2. Imaz, C. 1:36.1.
3. Manyik II, D. 1:35.2.
4. Bruguera, D. 1:40.

Cursa 10 m. dors
1. Guardans, D. 1:40.
2. Manyik I, C. 1:49.5.

Cursa 5 x 50 lliure
1. Rossinyol, Querol, Sans, Novo, Oller I, D. 2:51.3.
2. Aguilà, Manyik I, Aynó, Montcada, Castells, C. 2:55.8.

3. Farau, Petit, Pau, Llorca, Sandaran, D. 3:7.
4. R. Per Imaz, Nubiola III, Vilalta, C. Torres, C. 3:48.

Partit de water polo
Àrbitre: senyor Medina.
Equip C: Montesinos, Ros, C. Torres, González, Padrós, Manyik I, Aguilà, 3.
Equip D: Manyik II, Petit, Castellà, Llorca, Oller I, Compte, 5.

Després de les dues jornades, la classificació és la següent:
Primer grup: Equip C, 70 punts.
Equip B, 69.
Equip A, 66.
Equip D, 65.

Segon grup: Equip A, 64 punts.
Equip D, 57.
Equip C, 52.
Equip B, 45.

ESPORTIU:
Pensa amb els teus germans empresonats

SASTRERIA PANTALEONI & C^{NS}

Actualment, per fi de temporada.

10 per 100 de descompte

sobre els preus marcats en les Confeccions de Sastreria i Camiseria, etc.

Veritables oportunitats

13, PORTAFERRISSA, 13

Comentari després del Campionat de Catalunya

El Campionat de Catalunya és acabat, amb tres excepcions, que són els dos partits que s'han de jugar entre la Universitat i el Terrassa, de primers i tercers equips i l'acabament del partit Polo i Terrassa, encara que amb aquests partits la puntuació no variarà gaire.

Si ens fixem amb la puntuació establerta, veurem que és destaca el campió, el Polo, que sobressurt dels seus seguidors pal·labament; ha portat un campionat molt regular, la prova és el no haver perdut ni empatat cap partit fins ara, i després també és interessant remarcar el nombre de gols a

favor i en contra; amb vertadera fruïció esperem el proper Campionat d'Espanya, per veure si aquest any treiem la mal-estrugança, que ens ha portat en anys anteriors aquesta competició i pot quedar el títol a casa, així ho esperem tots nosaltres i creiem que els nostres representants ens faran quedar dignament.

El Terrassa, que queda sots-campió, ha estat aquest any, en conjunt, bastant irregular, però bé que en els moments difícils se sap posar a to. Quant a la resta de clubs, veiem un Junior rejuenit i ple d'èxit de facultats, que ha causat algun entrebanc i que podria haver donat la sorpresa quedant sots-campió; ho celebrem, car faltaven equips com aquest per a poder donar la rèplica als primerissims; els Intrèpids, que tothom hi tenia posades moltes esperances, i en certa part amb raó, han donat el cop quedant per sota de les seves possibilitats i tot degut a desavinences d'ordre interior, que és el que perjudica més els clubs, encara que donem la culpa igualment a directius que a jugadors. La Universitat, tot i amb un equip que es pot dir d'última hora, ha quedat en un bon lloc de la classificació. El que mereix tota mena d'elogis és novell equip de Sabadell, que en el seu debut s'ha comportat magníficament, fent unes partides dignes de tot elogi i

EL CAMPIONAT DE CATALUNYA

A la segona data empaten Iluro-Barcelona, es suspèn l'Intendència Juniors A. B. i el Patrie i l'Espanyol resulten vencedors dels Joves i el Laietà, respectivament. Comença el Campionat de segona i tercera Categories.

RESULTATS DE LA CATEGORIA Iluro E. C., 23 - F. C. Barcelona, 23.
U. C. de Joves, 21 - Patrie, 43.
Espanyol, 30 - Laietà, 15.
Intendència. — A. B. Juniors (sus-pès).

El Barcelona es desplaça a Mataró per disputar els dos punts als costenyas. Després del resultat obtingut pel blaugrana damunt el Patrie a la primera jornada, era esperat aquest Iluro - Barcelona amb extraordinària expectació.

Des del principi fins al darrer segon el públic nombrosíssim que hi acudí estigué pendent de la forma en què es resol·lid, i l'empat final diu prou eloqüentment de com anaren els quaranta minuts.

El cinc llurenc es veié obligat a arreglar dos reserves que, malgrat la bona voluntat que hi posaren, no ratllaren a l'alçada dels titulars. I aquesta és potser una raó que al propi terreny, els campions de Catalunya no aconseguissin imposar-se.

Altrament, cal remarcar la forma en què ha iniciat el present campionat el conjunt barcelonista, que si continua com fins ara ve fent-ho, serà l'obstacle màxim en què ensopegarà els que hom podia tenir confiança i que eren els més o menys favorits al títol màxim.

Brotons, amb la multiplicitat de conflictes que se li presentaren, feu una bona tasca amb el xilet. La primera part finalitzava amb un 9 a 5 a favor dels propietaris del terreny.

Equip. Iluro: Bonet, Baró, Arenes (7), Cordon (6) i Xibillé (10). Barcelona: Ferrer, Carbonell, Coll, Comes (7), Hernández (11) i Mallard (5).

L'encontre que despertava més interès a ciutat era el que havien de descollar els equips de l'Espanyol i el Laietà. L'influència d'entusiastes que es traslladaren al camp del Catalunya de es Cortes, amb tot i es incomoditat que cal sortir en aquell terreny per a seguir atentament el curs de la lluita, en sortiren del tot satisfets. La categoria dels dos "cincs" es manifestà una vegada més, i forem expectadors d'un gran partit de bàsquet. El Laietà, en vèncer fa vuit dies el Patrie—escassament però netament—, se'n aparegué un conjunt més ben preparat que el de l'any passat, havent corregit una gran part dels seus principals i insistent defectes, però sense esmenar-los del tot, i a l'ahir aquest punt de vista nostre es va fer sentir plenament.

Amb el canvi de Muscat a la davantera i Prieto al lloc de mig ha recobrat el Laietà una gran part de la seva personalitat. És una solució molt encertada, però Muscat no té en el seu company Cruces tot el suport que necessita. Aquest darrer element del Laietà no disposa de la suficient qualitat per lluitar al costat d'un internacional de la categoria i veterana de Muscat. En contrast tenim a l'Espanyol que el novell Roca s'ha revelat tan sols en dos encontres com un jugador de talla i que desentona al costat de Ferrer, jugador ja bregat, però molt deficient.

En recopilació podem dir que els dos punts que perdé el Laietà per la falla de Cruces, els adquirí l'Espanyol, per mitjà de Roca. Roca ha sabut donar a la irregular línia d'atac del seu equip aquell moviment i impuls que necessitava i que de tant de temps mancava. Brotons no és el mig-centre precis per als ex-campions de Catalunya, però a falta d'un altre, és potser el més indicat.

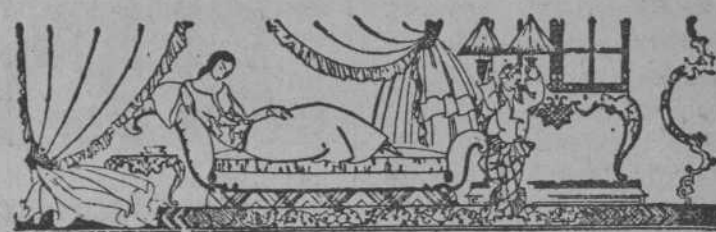
La defensa en moltes ocasions s'excedí en duresa.

L'àrbitre del col·legiat senyor Valldes, força encertat.

Al primer temps el marcador assenyalava el resultat de nou a dotze favorable als visitants.

JOAN PALLAROLS

PASSEIG DE GRACIA, 44

ACTUALMENT selecció de valuosos mobiliaris d'estils clàssics i moderns a preus excepcionals durant la GRANDIOSA EXPOSICIÓ

MOBLES
LAMPARES
DECORACIÓ D'INTERIORS

Atletisme

Temes d'actualitat

La preselecció de l'equip català de Cross

No compartim el criteri seguit per la Federació Catalana d'Atletisme en la formació de l'equip o pre-selecció dels homes que hauran de constituir en vistes al Campionat peninsular de cross, anunciat per al dia 3 de març, a la tarda, a Sant Sebastià. Encara ens permetem de creure que els nostres federatius, aconsellats o per pròpia iniciativa, s'han precipitat aquesta vegada, o poc experts en la matèria, no han estudiat prou a fons els procediments que han posat a la pràctica per tal de resoldre una funció tan important com és aquesta.

Tinguts en compte que no discutim ni comentem la preselecció acordada i feta pública durant la setmana passada per la Federació, sinó els procediments emprats per a formar-

tolerar la seva lliure inscripció i participació de tots els atletes de Catalunya amb llicència.

Per les circumstàncies ja conegudes i comentades per nosaltres al seu degut temps, el campionat de Barcelona de cross es converteix en una cursa poc menys que vulgar, sense el relleu que mereixia i amb el greuge d'haver-se disputat en un trajecte d'uns set quilòmetres, i sense el concurs dels corredors més destacats. Fallaren, doncs, per complet, els plans federatius, poc meditats, i els resultats tècnics de la cursa forçosament hagueren de produir una desorientació en les persones encarregades de preseleccionar l'equip català. Pels mateixos motius (absència dels atletes de més vàlua i recorregut insuficient i inadequat per tractar-se d'un campionat, i de més a més, d'una prova d'orientació per a formar un equip que haurà de participar en una cursa de dotze a catorze quilòmetres), la classificació registrada cal conceptual-la d'anormal si tenim en compte la seva finalitat i l'objecte de la seva realització en la forma projectada.

La preferida dels esportius

la. Del primer extrem ja en parlarem, distingint quan l'equip sigui definitivament format i fet públic.

Abans d'endinsar-nos en les nostres comentaris, i solament a títol informatiu, afegirem que la preselecció la formen els corredors Manuel Andreu, Antoni Badia, Just Borrás, Francesc Camí, Josep Fontseré, Jeroni Joan, Antoni Gràcia, Jordi Mesalles, Joan Miquel, Josep Mir, Lluís Miró, Angel Mur i Vicenç Navarro.

Pocs dies abans del Campionat començat de Barcelona de cross, disputat pels voltants de l'Hipòdrom de Can Tunis, el dia 10 d'aquest mes, la Federació anuncià que aquesta prova seria la darrera — la primera, afegim nosaltres pels motius que exposarem —, que serviria d'orientació al Comitè nomenat (senyors Brunet, Moreno i J. Angel), per a preseleccionar, preparar i seleccionar l'equip català. Si tenim en compte que amb posterioritat al nomenament d'aquest Comitè, solament s'ha celebrat una cursa, hom convindrà amb nosaltres que les facilitats donades a aquelles tres persones per a portar endavant la seva difícil comissió han estat ben limitades. D'elles, les circumstàncies amb què hagueren desenvolupat la seva comissió de Barcelona — a què ha estat la única prova a què ens referim —, reduï a la mínima expressió aquelles facultats.

Per tal d'orientar degudament el Comitè preseleccionador, preparador i seleccionador, tenim en compte que enguany no s'ha celebrat cap cross que mereixi aquesta qualificació, la Federació pretén convertir el del dia 10 en una espècie de Campionat de Catalunya, sense consignació de títol, naturalment. Un campionat de fet, però no de dret. Ho justifica el que la Federació adoptà l'acord de

Abans d'aquest campionat de Barcelona de cross tenim, començat, que la Federació Catalana d'Atletisme havia acordat ajornar la celebració del de Catalunya per a després de disputar el peninsular. Aquesta determinació ens sembla completament injustificada, i ens obliga a lamentar-nos d'aquest ajornament el fet que hagi estat disposat per voluntat d'uns homes que volen salvar l'atletisme català i comencen per vulnerar les disposicions d'un reglament que han d'ésser els primers a respectar si volen imposar la seva autoritat. Seria convenient que la Federació fes públics els motius, si és que existeixen, quel'han decidit a no complir aquella obligació reglamentària. En la darrera edició del nostre periòdic, prescindirem, a consciència, de comentar aquest ajornament del campionat de Catalunya, perquè comentant la capacitat dels membres de la Federació, crèiem, sincerament, que la notícia no es confirmaria. Esperàvem que després dels resultats contradictoris i negatius registrats en el cross comarcal de Barcelona, l'organisme rector de l'atletisme català, amb una visió exacta de les coses, que ha demostrat no tenir, s'hauria apresat a celebrar el campionat de Catalunya en data d'ahir per a treure'n, quan menys, els profits, les ensenyances i l'orientació que no pogué aportar el de Barcelona.

Creiem haver comentat suficientment l'extrem que ens hem proposat. Ens resten a fer altres comentaris sobre l'equip català i les seves probabilitats de victòria en el campionat peninsular. Ho deixem per a la setmana entrant si no es dona el cas que la Federació i el Comitè encarregat de preseleccionar, entrenar i seleccionar no puguin desplaçar l'equip a Sant Sebastià.

ROSSEND CALVET

Equips. Espanyol: Brotons (2), Sierra (4), Cago, Coll (9), Ferrer (5) i Roca (10).

Laietà: Domingo, Martínez (2), Prieto (3), Muscat (9) i Cruces (1).

El matx del carrer de Mallorca es desenvolupà tal com es pronosticava. Els patriotes, més bregats i de més classe que els seus antagonistes, aconseguiren imposar-se pel seu millor conjunt, i s'apuntaren, mercedament, els dos punts.

Equips. Patrie: Viterbo, Maunier (5), Font (13), Mitchell (18) i Borrell (7).

U. C. Joves: Querol (3), Quiles, Jiménez (4), Bayraguet (9) i Villalba (5).

El quart partit d'aquesta segona jornada entre l'Intendència i l'A. B. Juniors, no es pogué dur a cap per absència de força pública que garantís la normalitat de possibles incidents. Cal lamentar-ho. Si els encarregats de fer mantenir l'ordre no presten la sollicitada ajuda al bàquet, que avui va prenent ja aquella presió i aquell callu necessaris en l'esport, però que pot tenir funestes conseqüències, ens trobarem al final del campionat amb una quantitat de suspensions que farà difícil el que després del campionat català es puguin consumir aquells torneigs o competicions que se'n deriven.

Segons equips: Intendència, 19 - Juniors A. B., 19. Iluro E. C., 24 - Barcelona, 18. U. C. de Joves, 42 - Patrie, 15. Espanyol, 31 - Laietà, 11.

Segona categoria

Primer grup
Ripollat, 22 - Juvénus, 35.
C. E. i Excursions, 12 - C. C. de l'Hospitalet, 35.

Unió Manresana, 28 - Atlètic, 13.

Segon grup
Caella - Atles.
Unió de Cornellà, 2 - Aeronàutica, 0.

Escletxes, 22 - U. G. Badalona, 9.
Segons equips:
Ripollat, 8 - Juvénus, 26.
C. E. i E., 8 - C. C. de l'Hospitalet, 20.

Unió Manresana, 2 - Atlètic, 0.
Caella, 26 - Aeronàutica, 24.

Terçera categoria
C. C. Prat de la Ribra, 13 - F. C. Martinec, 25.
A. C. Mollet, 42 - Contal, 14.
U. E. de Rubí - Ateneu B. C.

Classificació
Primera categoria
Espanyol 2 2 0 0 54 29 4
Barcelona 2 1 1 0 56 54 3
Patrie 2 1 0 1 74 54 2
U. C. Joves 2 1 0 1 42 62 2
Laietà 2 1 0 1 35 49 2
Iluro 2 0 0 1 42 43 1
Juniors 1 0 0 1 19 21 0
Intendència 1 0 0 1 14 24 0

KILL

Consulteu el vostre metge i veureu com us confirma que els vapors de formaldehid són el mitjà més segur i energic per a evitar i tractar les infeccions que tenen la porta d'entrada per la boca... i que les pastilles de

FORMITROL

són el millor preparat a base de formaldehid per a la pràctica agradable i comodíssima de tals inhalacions per a combatre els refredats, angines, grip, faringitis, etc., etc.

Tubs de 30 pastilles a totes les farmàcies del món.

A HORTA

Horta, 2 - Europa, 1

Moltes vegades veiem en els equips de futbol coses rares, que si bé són naturals no ho semblen. Els partits Horta-Europa esdevenen, després de l'ascens dels europeistes a la categoria del grup B, com els de la màxima emoció entre els dos rivals, i no sabem si és que els jugadors de l'Europa, quan tenen davant els hortencs, veuen un enemic superior als altres o bé enigmàtics que els porten la negra; el cas és que no hi ha manera que els europeistes puguin lluitar-se de la derrota jugant amb l'Horta en camp propi o no.

El resultat d'ahir fou, com en el de la primera volta, de dos gols a un. No direm que el marcador europeu podia millorar-se, particularment a la segona part, durant el domini intens que exercí, però no podem manifestar-nos així, ja que també l'Horta podia millorar-lo si el pal no hagués actuat de providència en tres cops consecutius de rematar una jugada, i un gol que l'àrbitre no donà en una jugada dubtosa.

A la primera part el joc fou anivellat, fent funcionar primer el marcador de l'Horta per mitjà de Ballester, que passant-se mitjos i defenses aconseguí un tret imparable. Centrada de nou la pilota l'Europa inicià l'atac per l'ala esquerra i Juàrez, amb una internada obtingué l'empat per al seu equip.

Amèl el resultat d'un a un arribà el mig temps, amb els comentaris apassionats del nombre públic que omplia el camp.

El segon temps, i en el primer quart d'hora, l'Horta va fer caure el pes del seu joc i aconseguí el desempat per mitjà de Ballester, xutant de bolea un centre que Llavorer no va poder fer res per pararlo.

Esperonat i l'Europa per aquest gol, va atacar de ferm els hortencs, que, malgrat la seva intensitat, tirant fins a cinc còrners consecutius, i fent l'Horta una defensa tancada, no va poder millorar el resultat.

Els darrers minuts del partit va anivellar-se el joc, fent diversos atacs l'Horta.

Es jugà un partit bastant dur, propi d'aquest torneig, però sense greus incidents.

Tingué cura de l'arbitratge Ferrer, que fou molt censurat, però cal tenir en compte el difícil de la seva comesa, que si tingué faltes, també tingué els seus encerts.

De l'Europa ens varen agradar García, Muntañer i Alminyana, i de l'Horta Gimeno i Ballester, no desentenant els altres, que formaren dos bons conjunts.

Els equips s'arregleraren de la següent manera: Horta. — Bantús, Sancho, Folguera, Solanes, Gimeno, Carrió, Garnatxo, Brió, Ballester, Capdevila i Barnet.

Europa. — Llavorer, Agustí, Ventura, Alminyana, Xifré, García, Coromines, Muntañer, Deprius, Holgado i Juàrez.

F. A.

TORNEIG

PRE-PROMOCIONAL

Sant Andreu, 3; Tàrraga, 1.	
Granollers, 2; Terrassa, 1.	
Calella, 3; Martinec, 2.	
Horta, 2; Europa, 1.	
Sants, 3; Lluç, 0.	
Classificació	
Granollers 10 6 1 3 25 16 13	
St. Andreu 10 5 3 2 22 14 13	
Calella 10 4 4 2 23 18 12	
Terrassa 10 5 1 4 19 15 11	
Sants 10 5 1 4 19 11 11	
Horta 10 4 2 4 18 20 10	
Martinec 10 4 1 5 17 20 9	
Europa 10 4 1 5 15 18 8	
Lluç 10 3 2 5 14 21 8	
Tàrraga 10 2 0 8 14 29 4	

A SANTS

El Sants guanya per tres a cap a l'Iuro de Mataró

No pensàvem pas ahir poder ressenyar aquest partit, perquè havia ja passat una hora de l'assenyalada oficialment i l'àrbitre no es deixava convèncer pas per a començar, mentre els jugadors arreu estaven esperant-se al bell mig del camp. El motiu era perquè no hi havia prou forces per a garantir l'ordre al camp. Veritablement, el senyor Esteve tenia raó i nosaltres al seu lloc hauríem fet tel mateix, però més que com a ell, se'ns haguessin ofert tres voluntariosos guàrdies que no estaven de servei. Ja pot suposar el lector que això va posar fora de si els impacients i com a mesura que anava passant el temps els ànims s'escalfaven. Aduuc (i també amb raó) alguns matoronins començaren a demanar l'import de la seva localitat, perquè el partit anunciava per a les 3:30 no es complia, la qual cosa

els feia perdre el tren de tornada. El cas és, com hem dit, al cap d'una hora, va començar una camineta amb guàrdies d'assalt i unes parelles de la guàrdia civil, i aleshores va començar el partit, amb una xiu-xiu i una protesta sorollosa contra l'àrbitre.

Després d'aquell incident preliminar, no podia pas esperar-se gran cosa de la lluita que anava a començar entre matoronins i santsencs. El Sants, si bé va guanyar, no acusà pas el resultat de tres gols de diferència la seva superior qualitat. L'equip santsenc va dominar la major part del temps, però va jugar bastant malament, perquè deixà moltes vegades que els davanters contraris arribessin a la seva porta. No tinguérem més centre (la falta de Burtete es va deixar sentir molt), i només un dels gols, el segon, poden adjudicar-se'ls els santsencs com a compensació de la seva classe un xic superior a la dels contraris, i com a premi al seu domini del terreny. El primer gol fou protestat pels forasters, perquè el porter fou carregat en falta, però l'àrbitre va donar-lo per bo, potser en compensació d'aquella mala rebuda que van fer-li.

De descans gairebé no va haver-hi, perquè el temps que abans s'havia perdut no ho permetia, i en esser reprès el joc, la lluita va seguir la mateixa tònica que el primer temps. Els davanters matoronins van fer alguna escapada perillosa, però igual que els del Sants, van perdre sempre les ocasions properes de marcar. El Sants va marcar novament, per mitjà de Barceló, un excel·lent gol, el millor de la tarda. Després va passar allò de sempre: l'excitació dels jugadors més perjudicats (ahir, val a dir-ho, en honor de la veritat, van ésser els de Mataró), la discussió imprescindible i l'atropellament inqualificable a l'autoritat de l'àrbitre. Esteve no va poder aguantar l'escomesa de García i el jugador, mentre era persigut, va trobar-se amb un jugador de l'Iuro va quedar amb nou jugadors. Fou aleshores, quan la desmoralització s'havia apoderat dels forasters, que el Sants va aprofitar l'ocasió i marcà un altre gol.

Els equips eren: Sants: Puente, Campaña, Maranges, Tella, Magi, Busquets, Folch, Amposta, Barceló, Borrás i Iglesias. Iuro de Mataró: Ortega, Borrás, Vila, Buj, Maríegues, Amat, Gregori, Palomeres, García, Godis i Judice.

L'àrbitre no és just que fos agredit perquè demanava més forces de seguretat. Les seves raons devien tenir. Però tampoc no és just que es mostres parciais a favor d'un dels contendents. De cap de les maneres no volem restar l'autoritat necessària a l'àrbitre; però ahir gairebé ningú no s'adona (perquè pocs matoronins hi havia) per a evidenciar-ho el desafortunat fallador d'Esteve.

Mus creiem obligats a dir-ho així, per la nostra imparcialitat i honradesa de la nostra obligada i lleial informació. El públic es comportà molt bé, i així ens dona a entendre com no sempre és culpa d'aquest element que alguns partits acabin malament. Llevat de la xiu-xiu inicial, tota la tarda els qui se les tingueren foren els jugadors i l'àrbitre.

ADRIA

DE GRANOLLERS

Granollers, 2 - Terrassa, 1

L'encontre d'ahir entre els dos equips vallesans Terrassa i Granollers havia despertat una formidable expectació. Així no hi havia de menys que a l'hora assenyalada pel partit el camp del Granollers oferís un brillantíssim aspecte.

Planell, que ha realitzat un arbitratge força desentertat, per bé que s'ha vist que volia ésser imparcial, ha arreglerat els equips de la manera següent: Llopis, Brió, Bartomeu, Sibeca, Cadafalch, Pandia, Crespo, Sastre, Burillo, Cambra i Marzo, per a Terrassa, i Ifesta, Coca, Valls, Manuel, Sala, Torres, Lluch, Garí, Garreta, Rubies i Guix, pel Granollers.

Ha començat el partit amb un fort atac del Granollers, que no ha tingut conseqüències. Un altre atac contra el Terrassa ha acabat a còrner, que tampoc no ha tingut conseqüències desagradables per als egarencs.

Al cap de tres minuts de joc, el Granollers ha aconseguit el primer gol. Una avançada del Granollers l'ha acabada Lluch amb un magnífic centre que recull Rubies vol amb un xut sorprenent que va al fons de la xarxa com un llampec. Poc després es tira una falta contra el Terrassa; se n'encarrega Guix, que la tira molt bé, i obliga Llopis a una aclarida forçada, llançant la pilota per sobre el travesser a còrner, que es tira sense resultat.

Hi ha una falla lamentable de Planell. En un atac del Granollers Garreta vol rematar, però Llopis hi arriba primer amb les mans, i aclareix curt, sense poder agafar la pilota, i Rubies, que està amatent a la jugada, d'un altre gran xut obté el segon gol, que anulla Planell per falta de Garreta, enmig d'un gran escàndol del públic. Potser en compensació d'aquest gol, poc després concedeix un còrner, completament imaginari, contra el Terrassa.

Al cap de trenta minuts el davantier centre egarenc escapa sol, i sense desbordar-lo ningú, marca l'empat. Una gran part de públic demana ofside, i l'àrbitre assenyalava el centre del terreny, i gràcies a la provada esportivitat del públic granollerí, la cosa no passa d'aquí. I amb domini del Granollers finaliza la primera part.

La segona part ha continuat amb domini granollerí, que no té conseqüències, degut a la gran actuació del terçet defensiu egarenc.

Per fi, quan mancaven uns quinze minuts per a l'acabament, Garí resol una confusió davant la porta del Terrassa amb un xut que entra dintre la xarxa, i un defensa, ràpid, la treu amb la mà, però aquesta vegada Planell ha vist bé la jugada, i concedeix el gol al Granollers, que és el de la victòria.

Encara, fins al final, el Granollers ataca perillosament, defensant-se el Terrassa de manera superba, i el partit acaba amb el resultat de dos gols a un a favor del Granollers. Del Terrassa ens han agradat

Els esports

Aeronàutica

Les noccs d'argent de l'Aviació Catalana

El dia 11 de febrer, fou l'aniversari del primer vol efectuat a Catalunya i a la Península Ibèrica amb un aparell més pesat que l'aire. Aquest fet ocorregué fa 25 anys a l'Hipòdrom de Can Tunis.

Aquest primer vol ha estat discutit i comentat moltes vegades i l'any passat es va fer molt d'enrenou en ocasió d'aquest aniversari: Festa d'aviació, banquet, etc.

Tota la premsa barcelonina l'any passat comentava l'aniversari amb grans titulars, i l'enguany no s'ha publicat ni un sol article per a parlar de les noccs d'argent de l'aviació a Catalunya.

Fou una gran coincidència que el mateix dia de l'aniversari del primer vol oficial (un dia més tard, o sigui el dia 11), morís l'any passat un dels seus organitzadors, el senyor Sardà, que col·laborà en aquella ocasió amb el senyor Comes i Solà.

En un sopar celebrat a la "Taverna Basca" en ocasió també de tal aniversari, el dia 11 de febrer del 1933 el posà una fita commemorativa del mateix senyor Sardà proposà que es primer vol a Catalunya i a Espanya al lloc on fou efectuat 23 anys abans per l'aviador francès Mamet.

L'Ajuntament de Barcelona, en la sessió següent, aprovà una proposició en aquest sentit presentada pel senyor Joaquim Ventalló, llavors president de la Comissió de l'Aeri-Port, i aquesta Comissió feu els treballs corresponents prop del Consorci del Port franc (propietatari dels terrenys de l'Hipòdrom) perquè donessin el permís per a col·locar la fita commemorativa. El Consorci del Port Franc i l'Ajuntament hi enviaren els tècnics. Es va triar l'emplacement; l'Ajuntament acordà contribuir a les despeses de la fita, que pujaven en total uns quatre mil cinc-cents pessetes.

En aquesta fita hi havia d'anar un relleu al·legòric de l'escultor Rebull.

Temes aeronàutics al PUBLI CINEMA

Mignot amb l'avió més petit del món.

Un vol del "Lieutenant" de Vaisseau Paris, l'hidroavió més gran del món.

marca internacional. Els pilots catalans són pocs i mal entrenats. No tenim indústria aeronàutica. No tenim aeròports. No tenim línies catalanes de transport aeri. Continuem pagant uns aranzels absurds que dificulten l'adquisició de material aeronàutic. No tenim cursos de navegació aèria. És, ja ho heu dit, un balanç xic trist. A què és degut? Jo crec sincerament que és degut a la poca atenció que han dedicat els nostres polítics la navegació aèria. No han comprès la importància que un dia podrà tenir i de fet no han estudiat els seus problemes i l'han abandonada a l'atzar: l'aeronàutica catalana, sense govern, se n'ha anat a la ronsa. Això ha estat així sempre i encara és així ara.

A l'aeronàutica catalana li ha mancat un organisme compost de gent procedent de totes les tècniques amb ella relacionada, que estudiés a fons els seus problemes i tingués tribunes per a buscar les solucions amb un programa perfectament definit. La solució d'aquests problemes de tècnica hauria de constituir el sòcol sobre el qual s'alçaria una aeronàutica ben equilibrada.

La part esportiva, la menys interessant en aquest cas, podria ésser administrada pels clubs degudament subvencionats perquè poguessin realitzar una labor de propaganda.

A tot el que en podríem dir l'aeronàutica, li treu la part esportiva, i encara queda una feina immensa a fer, que si es feia, donaria els seus resultats al cap d'uns quants anys. És, doncs, una labor de poc llum i immediat per a qui la realitzi, però és la labor que seria de més profit per a Catalunya.

Les noccs d'argent de l'aeronàutica catalana no ens han portat cap alegria; si els prohoms de Catalunya es dignessin dedicar-li un xic més d'atenció, les noccs d'or podrien veure la nostra aeronàutica triomfant. Pilots, meteoròlegs, arquitectes, enginyers, fusters, manyans, mecànics, advocats, tots poden treballar per al progrés de la nostra aeronàutica; la bona voluntat també hi és; solament manca un programa que coordini els esforços. La història de la fita commemorativa que he referit no té altra importància que l'ésser una prova de manca d'una coordinació; de totes maneres a Catalunya, d'aviació, ben poques coses tenim que puguin ésser considerades com a mèrits i una d'aquestes poques coses, sens cap dubte, és el fet que fou ací on s'efectuà el primer vol de la Península Ibèrica. Bo és que ho recordem i ho fem constar.

A. A.

Les coses que passen

Casa-refugi pels orfes dels que foren morts a Astúries durant la repressió

La casa-refugi Pro-Infancia ha establert les seves oficines d'organització i propaganda a Madrid, al carrer de l'Arenal, núm. 26, entresol.

Aquesta Associació, única a Espanya i similar a les establertes als principals països d'Europa i d'Amèrica, s'ha constituït per a recollir els nens orfes, víctimes dels successos revolucionaris d'Astúries, Lleó i Palència, per a col·locar-los en matronis sense fills a fi de proporcionar-los un nou hogar: a una família que els prodigi llurs atencions, únic mitjà d'aconseguir l'amor i el benestar a la infància desamparada.

Per a sufragar les despeses de recolliment i trasllat dels nens orfes a la Casa-refugi, per a llururar-los a les famílies que els tenen sol·licitats, hom ha pregat als simpatitzants d'aquesta obra de fraternitat humana, que envien llurs donatius exclusivament a Dolores Meras, Associació d'Escriptors i Periodistes d'Espanya, Arenal, 26, Madrid, advertint-los que aquesta entitat no té res de comú amb cap altra Pro-Infancia de diferent orientació.

Per la legalitat municipal

Ha estat presentada al Congrés aquesta proposició:

"El Congrés declara que estima necessari i urgent el restabliment en Espanya de la normalitat municipal, i que deban deixar-se sin efecte les suspensions i nomenaments de Ayuntamientos y Comisiones gestoras, hechos con fines políticos por los gobernadores, interpretando las disposiciones vigentes en forma que pugna con su espíritu y con su letra."

El estem d'acord. Però el seu signant, l'agrat Llacano hauria de recordar que el seu cap polític, senyor Martínez de Velasco, va donar el mal exemple de deixar-se nomenar alcalde gestor de Madrid, substituïnt l'alcalde popular senyor Pedro Rico.

«El último pirata del Mediterráneo»

Legim: "La Policía ha posat a la disposició del jutjat 140 exemplars del llibre "El último pirata del Mediterráneo", recollits en virtut de la denúncia presentada contra l'autor, senyor Manuel B. Benavides, pel diputat senyor Joan March, per suposades injúries i calúmnies."

Dos germans metges per als quals es demana la pena de mort

Legim i traduem de "La Vanguardia" d'ahir: Gijón. — La Fiscalia jurídico-militar ha acabat el seu escrit de qualificació en la causa instruída contra

A LISBOA es pot adquirir LA RAMBLA en els llocs que detalletem a continuació: Tabacaries: Adamastor: rua 1.º de dezembro. Monacó: Rocío. Passo: Rocío. Brasília: Rocío. Chave d'Ouro: Rocío. Americana: rua Garrett. Ingles: Caes Sodré. Royal: Caes Sodré. Britânica: Caes Sodré.

Gustau Ansini proporciona la sorpresa de vèncer Young Pérez

Paris, 18. — El desàtte passat, a la nit, al Central, el challenger al campionat d'Itàlia, Gustau Ansini, proporcionà la sorpresa de derrotar Young Pérez, per

els metges de Mieres, germans Armand i Josep Ramon Barreiro Cortada, als quals s'acusa del delict de rebellió militar, pel qual es demana la pena de mort.

La causa s'està tramessa al jutge instructor de Mieres.

Ho celebrem

Legim al diari monàrquic "Ya", dit pel seu corresponent a París:

"Rússia, oficialment, ha votat un "Rússia, oficialment, ha votat un crèdit de tres milions de francs per a socórrer els emigrants espanyols."

La repressió a Astúries

Amb la visita realitzada dimarts, el diputat i ex-ministre socialista don Fernando de los Rios, ha acabat la seva declaració davant del fiscal de la República, senyor Gallardo. En les seves comparencies s'ha limitat a repetir les denúncies ja conegudes amb motiu de la repressió de la revolució a Astúries perquè, si hi ha justícia, s'apliqui.

El capità Rojas pot sortir

de la presó de Cádiz i anar

quinze dies a Granada

L'Audiència de Cádiz ha concedit llibertat atenuada al capità Rojas, —autor dels fets de Casas Viejas—, per un termini de quinze dies, perquè pugui visitar la seva mare, que es troba a Granada greument malalta.

No ho publiquem per a protestar-ne ni molt menys, Rojas pot considerar-se un pres polític i el motiu pel qual li han donat aquesta autorització és respectabilíssim. Només ho reproduïm, perquè es tingui present per a casos similars que es poden presentar.

La Pàtria

El senyor Rojo Villanova ha tingut un altre atac de ràbia de les pàgines de "Informaciones" estant, i ha escrit això:

"Fou precisament Ortega y Gasset qui en diu en las Cortes Constituyentes que el problema catalán, planteado en terreno del nacionalismo particularista, no tiene solución. Y en ese terreno lo sigue planteando el señor Cambó, quien habla nuevamente de las naciones hispánicas. España no es más que una nación, i no cabe mayor ataque a la unidad nacional que decir que España es una nación de naciones. España es una nación única, políticamente indivisible. Los particularismos regionales, que nadie ataca en lo que tienen de real, de vivo y verdadero en sus caracteres geográficos, económicos y espirituales, no pueden tener nunca carácter político. España no es una suma de naciones, España no es una suma de particularismos. España es una síntesis. España es un espíritu. España es una alma colectiva y, sobre todo, España es una cosa que ni Cambó, ni Companys, ni ninguno de sus amigos y corifeos se atreven a decir, como decimos a voz en grito los españoles de Cataluña y los españoles de Castilla, y los de Valencia, y los de Aragón, y los de Andalucía, y los de todas las regiones: "España es una Pàtria".

Diu que durant la Dicta-

dura varem «abolir» la

llengua catalana

En un discurs pronunciat l'altre dia pel Rojo Villanova, va dir el següent:

"Los catalanes que en tiempos de la Dictadura consintieron hasta la negación de su lengua, aboliéndola, cuando vieron un resquicio de libertad, no vacilaron en declararse como no españoles. Y esto España no debe olvidarlo, pues aun Vascongadas, que cuenta con la ventaja de un concierto económico, lo debió a dos guerras civiles, mientras que los catalanes pretendían, no sólo la libertad, sino la independencia concedida de forma gratuita. Además que Cataluña, al alejarse de España, no tendría más remedio que acercarse a Francia, y esta nación, según demuestran hechos actuales, no precisa de vencedores como son los catalanes, sino de compradores."

Cinema

"APOSTANDO A CUPIDO"

David Harum, un banquer de Homesville i traficant en cavalls, està jugant al billar amb Woolsey, gran banquer de Nova York, en un aristocràtic club novyorkí, quan Woolsey recomana David John, un jove treballador i ambiciós, que vol treballar en el seu banc. Rogers es decideix a donar-li una oportunitat.

John arriba a Homesville i s'hostatja en un hotel de mala mort. Immediatament comença a sentir els comentaris que es fan en el sentit que no durarà una setmana la seva estada amb l'exigent i malhumorat David. Molestat per les diferents històries que circulen sobre la maldat del seu futur patró, John contesta incòmodament a David quan aquest li parla, i la seva confusió es extraordinària quan s'assabenta que David no és altre que el banquer amb el qual ha de treballar.

David confirma la seva reputació d'astut traficant en cavalls en ocasió de vendre al ministre i a Ann —una senyoreta de Nova York que passa els estius a Homesville—, dos exemplars pessims com si fossin dues joies. La mala impressió que té John de David augmenta quan aquest li demana que faci passar uns diners falsos que ha acceptat a la finestra sense adonar-se'n. John és nega a fer això i després ens assabentem que David ho ha fet solament per tal de provar la integritat del jove.

Ann, en les seves freqüents visites a Homesville, s'enamora de John. Però com que aquest no té diners i perquè ha sofert un desengany recentment, el minyó no respon al seu interès.

David Harum compra la hipoteca de la finca d'una pobre vídua i diu a John que s'apoderarà de la propietat el dia de Pasqua. John considera que això és una crueltat innecessària.

David parla amb la vídua i li diu que el seu malaguantat marit una vegada va ajudar-lo quan ell ho necessitava, i que ara en recompensa cancellarà la hipoteca. John s'adona que després de tot David té bon cor i que la seva severitat és solament per a aquells que la mereixen. Queda sorpres quan David el convida a sopar a casa seva i més sorpres encara quan sap que han estat traslladats els seus efectes de l'hotel a la casa de David.

A la nit torna a trobar-se amb Ann a casa de David. Tot i comprendre que l'estima entranyablement, no vol declarar-li el seu amor perquè ella és rica i ell no podrà mantenir-la amb el luxe al qual ella està acostumada.

Quan Ann torna a la primavera insisteix perquè David inscriu un cavall en les properes curses. Diu que el cavall corre vertiginosament quan algú li canta certa cançó. David prova el cavall i descobreix que és cert el que li han dit. A mesura que s'apropa el dia de la cursa, David veu les dificultats que tenen els enamorats i aconsella a John que posi totes les seves economies en el cavall, car està segur que guanyarà.

Veient que la seva felicitat depèn de la victòria, Ann se sent morir quan David i el seu cavall es queden enrera. Com a últim recurs demana a l'orquestra que toqui la cançó que el cavall coneix. Ella la canta i tot el públic l'acompanya. Immediatament el cavall s'anima i després de passar espectacularment tots els altres cavalls guanya la cursa. Amb els diners que ha guanyat, John es fa soci de David en el banc, i després clarament el seu amor a Ann.

TEATRES

TEATRE CÒMIC

GRAN COMPANIA DE REVISTES

Primera supervedette

PERLITA GRECO

Primera triple comica, PEPITA HUEITAS.

Primer actor còmic, ANTONI MURILLO.

AVUI, dilluns, nit, a les 10:15: La grandiosa revista

Los maridos de Lidia

Per PERLITA GRECO, PEPITA HUERTAS, SARA GUASCH, ANTONI MURILLO, VICENÇ APARICI, ANTONI GARRIDO, etc. Els canaris ROSITA NAYA i FRANCIS TOMAS, i les 30 bellíssimes víctimes. Decorats de Morales i Asensi; vestuari de López i Capistrós. Demà, tardarà, no hi ha funció. Nit, SERATA D'ONORE i COMIAT de la gentil primera triple comica PEPITA HUERTAS amb la revista del dia LOS MARIDOS DE LIDIA. Es despata a les Centres de Localitats.

CINEMES

COLISEUM

Avui, nit, a les 10:

Revista Paramount

DIBUIXOS

i estrena del film

M. G. M.

Busco un millonario

per Jean Harlow

CINEMA PARIS

SEMPRE EL PROGRAMA

ATRACTIU

Nit, a les 9:45:

Revistes Pathé i Fémina

Alicia en el país de las

maravillas

(GARY COOPER - G. W. FIELD)

La super-revista

El crimen del Vanities

Es un film PARAMOUNT

MARLAND

Mare Urquidina 3 Telèfon 11966